

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΠΡΟΦΗΤΟΥ ΕΛΙΣΑΙΟΥ ΕΙΣ ΙΕΡΙΧΩ.

Τό Σάββατον, 14^{ον} / 27^{ον} Ιουνίου 2015, έωρτάσθη υπό τοῦ Πατριαρχείου ἡ μνήμη τοῦ ἁγίου Προφήτου Ἐλισσαίου εἰς Ἱεριχώ, εἰς τήν ἐπ' ὀνόματι αὐτοῦ Ἱεράν Μονήν, τήν κειμένην εἰς τήν θέσιν, ἐν ᾗ καί ἡ συκομορέα, ἐφ' ἧς ἀνῆλθεν ὁ Ζακχαῖος, ἵνα ἴδῃ τόν Χριστόν, (Λουκ. 19,1-10)

Ἡ Μονή αὕτη εἶναι ἀφιερωμένη εἰς τόν προφήτην Ἐλισσαῖον, ἐπειδή ἡ Ἱεριχώ καί τά πέριξ αὐτῆς εἰς μικροτέραν καί μεγαλυτέραν ἔκτασιν ἦτο ἡ κυρίως περιοχὴ τῆς δράσεως τοῦ προφήτου Ἐλισσαίου.

Ὁ προφήτης Ἐλισσαῖος κατήγετο ἐκ κώμης Ἀβελ-Μαουλά τῆς περιοχῆς τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ. Εἰς αὐτήν εὗρηκεν αὐτόν ὁ προφήτης Ἠλίας καί ἐκάλεσεν αὐτόν, ἵνα γίνῃ μαθητής του. Οὗτος ἐθυσίασε τοὺς δώδεκα βόας, διὰ τῶν ὁποίων ὥργωνε τήν γῆν καί ἐποίησε δοχὴν, τράπεζαν πρὸς διατροφήν τοῦ λαοῦ καί ἠκολούθησε τόν προφήτην Ἠλίαν.

Εἰς τά βιβλία τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, κυρίως τῶν Βασιλειῶν, μαρτυροῦνται πολλά σημεῖα, διὰ τῶν ὁποίων ἐχαρίτωσεν αὐτόν ὁ θεός, ὠρισμένα ἐκ τῶν ὁποίων εἶναι ἡ διὰ προσευχῆς μετατροπὴ τῶν πικρῶν καί βλαβερῶν ὑδάτων τῆς παρά τοὺς πρόποδας τοῦ Σαρανταρίου ὄρους κειμένης πηγῆς εἰς γλυκά καί πόσιμα, ἡ ἀνάσσυσις πελέκως ἐκ τῶν ὑδάτων τοῦ Ἰορδάνου, ἡ ἀνάστασις τοῦ υἱοῦ τῆς φιλοξενησάσης αὐτόν Σωμανίτιδος γυναικὸς καί ἡ διάβασις τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ ἐν πλῶ ἐπὶ τῆς μηνωτῆς τοῦ προφήτου Ἠλιοῦ, τήν ὁποίαν οὗτος ἐζήτησε νά τοῦ ρίψῃ ὁ προφήτης Ἠλίας πρὶν ἀναληφθῇ ἐπὶ πυρίνου ἄρματος εἰς τοὺς οὐρανούς.

Εἰς τόν ἱερόν Ναόν τῆς Μονῆς ταύτης προεξῆρξε τήν πρωΐαν τῆς ὥς ἄνω ἡμέρας τῆς θείας Λειτουργίας ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συλλειτουργοῦντων Αὐτῷ τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ, Καπιτωλιάδος κ. Ἡσυχίου, Νουβίας κ. Ναρκίσσου παρεπιδημοῦντος ἐκ τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας, καί τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου Γέροντος Ἀρχιεπισκοπῆς, τῶν ἡγουμένων Ἀρχιμανδριτῶν Ἀββᾶ Γερασίμου π. Χρυσοστόμου, Μπετζάλλας π. Ναρκίσσου, Μονῆς Ποιμένων, Μπετσαχούρ π. Ἰγνατίου καί Φχές π. Ἱερωνύμου, τοῦ Σιναΐτου Ἀρχιμανδρίτου π. Παΐσιου, τῶν Ἱερομονάχων π. Μαρτυρίου καί π. Κυριακοῦ καί τῶν Ἱεροδιακόνων Ἀγαπίου, Διονυσίου καί Μάρκου, τῶν ἐγγάμων ἀραβοφώνων ἱερέων ἐκ Ναζαρέτ καί Μπετζάλλας, ψάλλοντος τοῦ ἡγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Νικολάου καί Πρωτοψάλτου τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως Ἀρχιμανδρίτου π. Ἀριστοβούλου καί ἐν κατανύξει παρακολουθοῦντος εὐσεβοῦς ἐκκλησιάσματος ἐκ τῆς Ἀραβοφώνου Κοινότητος τῆς Ἱεριχοῦς, ἐκ μοναζουσῶν καί προσκυνητῶν.

Πρὸς τό εὐσεβές ἐκκλησίασμα τοῦτο ἐκήρυξε τόν θεῖον λόγον ὁ Μακαριώτατος ἐλληνιστί ἔχοντα ὥς ἔπεται:

«Προβλέψει θεϊκῇ Ἠλιοῦ σέ ὁ μέγας, σοφέ Ἐλισσαιέ φοιτητὴν ἐπισπᾶται, προφήτην δεικνύων σε, ἐλλαμπόμενον Πνεύματι, ὅθεν σήμερον τήν παναγίαν σου μνήμην

ἐορτάζομεν εὐσεβοφρόνως τιμῶντες σὺν τούτῳ σε ἔνδοξε», ἀναφωνεῖ ὁ μελωδὸς τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Ἡ χάρις τοῦ ἁγίου Πνεύματος, τοῦ «ἀναδείξαντος τοὺς προφῆτας, οἳ ἐλάλησαν τῷ ὀνόματι Κυρίου», (Ἰακ. 5,10) συνήγαγεν πάντας ἡμᾶς ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ τόπῳ τῆς περιχώρου τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ, ἵνα ἐορτάσωμεν τὴν μνήμην τοῦ ἁγίου Προφήτου Ἐλισσαίου, φοιτητοῦ γενομένου τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ τοῦ Θεσβίτου.

Οὗτος ἐχρίσθη, κατ' ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ, ὑπὸ τοῦ προφήτου Ἡλιοῦ διάδοχος αὐτοῦ εἰς τὸ προφητικὸν ἀξίωμα: «Καὶ εἶπε Κύριος πρὸς Ἡλία, πορεύου καὶ τὸν Ἐλισσαιὲ υἱὸν Σαφάτ χρίσεις εἰς προφήτην ἀντί σου», (Γ' Βασιλ. 19,15-16), «καὶ ἀπῆλθεν ἐκεῖθεν καὶ εὕρισκει τὸν Ἐλισσαιὲ υἱὸν Σαφάτ, καὶ αὐτὸς ἡροτρία ἐν βουσὶ δώδεκα ζεύγη ἐνώπιον αὐτοῦ, καὶ αὐτὸς ἐν τοῖς δώδεκα καὶ ἀπῆλθεν ἐπ' αὐτὸν καὶ ἐπέρριψε τὴν μηλωτὴν αὐτοῦ ἐπ' αὐτόν. καὶ κατέλιπεν Ἐλισσαιὲ τὰς βόας καὶ κατέδραμεν ὀπίσω Ἡλιοῦ καὶ εἶπε· καταφιλήσω τὸν πατέρα μου καὶ ἀκολουθήσω ὀπίσω σου». (Γ' Βασιλ. 19,19-20).

Ὁ ἅγιος Ἐλισσαῖος διακρίνεται ὅχι μόνον διὰ τὴν κλῆσιν αὐτοῦ εἰς τὸ προφητικὸν ἀξίωμα, διὰ τοῦ ὁποῖου ἐπροφήτευσεν περὶ τῆς τοῦ Χριστοῦ παρουσίας, ἀλλὰ καὶ τὴν ποιμαντικὴν αὐτοῦ δρασὶν καὶ τὴν θαυματουργικὴν αὐτοῦ ἐνέργειαν. Οὗτος ἐλλαμφθεὶς τῷ Πνεύματι τῷ Ἁγίῳ ἐποίησε πλεῖστα ὅσα θαύματα ἐν ζωῇ καὶ μετὰ θάνατον, ὡς λέγει καὶ ὁ μελωδὸς αὐτοῦ:

«Διπλὴν τὴν χάριν εἰληφώς παρὰ τοῦ Πνεύματος, προφήτης ὤφθης θαυμαστός πᾶσι τοῖς πέρασιν, τοὺς ὑμνοῦντας σε λυτρούμενος ἐκ κινδύνων καὶ δωρούμενος τὴν χάριν τῶν θαυμάτων σου, τοῖς προστρέχουσι ἐν ταύτῃ μετὰ πίστεως καὶ βοῶσι σοι. Χαίροις Προφῆτα Θεσπέσιε».

Οἱ προφῆται τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ὑπῆρξαν εὐαγγελισταὶ καὶ Ἀπόστολοι τῆς τοῦ Θεοῦ ἀποκαλύψεως φανερώσεως εἰς τὴν ἀνθρωπίνην ἡμῶν ἱστορίαν. Οὗτοι προεῖδον καὶ προεφήτευσαν «τόν τῆς μεγάλης βουλῆς ἄγγελον» ἢ τὸν Χριστόν κατὰ τὸν προφήτην Ἡσαΐαν, λέγοντα: «Ὅτι παιδίον ἐγενήθη ἡμῖν υἱός καὶ ἐδόθη ἡμῖν, οὗ ἡ ἀρχὴ ἐγενήθη ἐπὶ τοῦ ὥμου αὐτοῦ καὶ καλεῖται τὸ ὄνομα αὐτοῦ μεγάλης βουλῆς ἄγγελος, θαυμαστός σύμβουλος, Θεὸς ἰσχυρός, ἐξουσιαστής, ἄρχων εἰρήνης, πατὴρ τοῦ μέλλοντος αἰῶνος» (Ἠσ. 9,6).

Ὅπως οἱ μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ, ἀλιεῖς ὄντες, ἐκλήθησαν εἰς τὸ Εὐαγγελικὸν καὶ ἀποστολικὸν ἀξίωμα καὶ ἐγένοντο κοινωνοὶ τῆς θεωρίας τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ, δηλονότι τῶν θείων ἀκτίστων ἐνεργειῶν, οὕτω καὶ οἱ προφῆται, ἐν οἷς καὶ ὁ θαυμαστός Ἐλισσαῖος, ἀγρόται καὶ ποιμένες ὄντες καὶ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ ἐγένοντο κοινωνοὶ τῆς ἐμπειρίας τοῦ ἀποκαλυφθέντος εἰς αὐτοὺς Θεοῦ.

Μέ ἄλλα λόγια, οὗτοι ἐθεώρουν τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ ἐν τῷ ὄρει θαβῶρ μεταμορφωθέντος Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, πλὴν ὅμως οὐχὶ ἐν τῇ ἐνσάρκῳ καὶ ἐνανθρωπησάσῃ αὐτοῦ παρουσίᾳ, ἀλλὰ ἐν τῇ ἀσάρκῳ καὶ μὴ ἐνανθρωπησάσῃ τοῦ Θεοῦ Λόγου παρουσίᾳ. Ὡς δέ λέγει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός: «εἷς ἐστὶν ὁ Θεὸς ὑπὸ τέ Παλαιᾶς Διαθήκης καὶ Καινῆς κηρυττόμενος, ὁ ἐν Τριάδι ὑμνούμενος τε

καί δοξαζόμενος, τοῦ Κυρίου φήσαντος: Οὐκ ἦλθον καταλῦσαι τόν νόμον ἀλλά πληρῶσαι» (Ματθ. 5,17) «Διά πνεύματος τοίνυν Ἁγίου ὃ τε νόμος καί οἱ Προφῆται Εὐαγγελισταί καί Ἀπόστολοι καί ποιμένες ἐλάλησαν καί διδάσκαλοι».

Καθίσταται λοιπόν σαφές ὅτι ὅλοι οἱ προφῆται, ὅπως καί ὁ προφήτης ἡμῶν Ἐλισσαῖος ἔτυχον τῆς μεθέξεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, δηλονότι τῆς μιᾶς θεότητος τῆς Ἁγίας Τριάδος. Λέγομεν δέ τοῦτο διά νά δείξωμεν, ὅτι οἱ προφῆται τῆς ἁγίας Γραφῆς μετά πάντων τῶν ἁγίων, ἀποστόλων, Εὐαγγελιστῶν, μαρτύρων, Ἱεραρχῶν, ὁμολογητῶν καί ὁσίων, συναποτελοῦν τόν χορόν τῶν δικαίων τῆς Ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας, τῆς ἀποτελούσης τό σῶμα τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ. Ἴδού λοιπόν, διά τί ἡ ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία τιμᾷ καί γεραίρει ἰδιαζόντως τήν μνήμην τοῦ ἁγίου προφήτου Ἐλισσαίου, ψάλλουσα διά στόματος τοῦ ὑμνωδοῦ: «Ἥλιος καταλάμπας, ὁ τῆς δικαιοσύνης, ἐν τῇ πεφωτισμένῃ ψυχῇ σου, ἀπεδίωξας πᾶσαν ἀχλύν ἁμαρτίας ἐξ αὐτῶν καί θεοῦ ἔδειξε Προφήτην σέ φαιδρότατον ἐντεῦθεν καί ἡμεῖς κρᾶζομεν οὕτως: Χαῖρε ὅτι ἠκολούθησας τῷ καλέσαντι θεῷ. Χαῖρε ὅτι νῦν ἀπείληφας παρ' αὐτοῦ τάς δωρεάς. Χαῖρε ὅτι τήν μηλωτήν Ἥλιοῦ ἐκομίσω. Χαῖρε ὅτι ἐν τάχει διασχίζεις τό ὕδωρ. Χαῖρε μαθὼν τήν ἀπόκρυφον γνῶσιν, χαῖρε θανῶν καί ὡς ζῶν ἐποπτεύων».

Ὁ προφητικός λόγος ἀλλά καί ἔλεγχος κατά τῶν ἀδίκιων τῶν ἀρχόντων τῆς ἐποχῆς του, μετά σθένους καί σταθερότητος καταγράφεται ὡς ἔπαινος πλέον καί εἰς τό βιβλίον Σειράχ:

«Ἡλίας, ὃς ἐν λαίλαπι ἐσκεπάσθη, καὶ Ἐλισσαιὲ ἐνεπλήσθη πνεύματος αὐτοῦ· καὶ ἐν ἡμέραις αὐτοῦ οὐκ ἐσαλεύθη ὑπὸ ἄρχοντος, καὶ οὐ κατεδυνάστευσεν αὐτὸν οὐδεὶς. πᾶς λόγος οὐχ ὑπερῆρεν αὐτόν, καὶ ἐν κοιμῇσει ἐπροφήτευσεν τό σῶμα αὐτοῦ· καὶ ἐν ζωῇ αὐτοῦ ἐποίησε τέρατα, καὶ ἐν τελευτῇ θαυμάσια τὰ ἔργα αὐτοῦ», (Σοφ. Σειράχ, 48, 12-14).

Θαυμαστός ὄντως, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, «ὁ θεός ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ», ὡς ψάλλει ὁ Προφήτης Δαυΐδ, (Ψαλμ. 67,36). Δεηθῶμεν τοῦ Ἁγίου Προφήτου Ἐλισσαίου καί μετά τοῦ μελωδοῦ αὐτοῦ εἴπωμεν: «Ἐν λήξει πανολβίῳ, μάκαρ Ἐλισσαιε, ἀναπαυόμενος νῦν καθικέτευε τῆς τῶν ψυχῶν σωτηρίας ἀξιωθῆναι ἡμᾶς», Ἀμήν».

Μετά τήν θείαν Λειτουργίαν ἠκολούθησε ἡ εὐλογία τῶν σταφυλῶν ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου, ἡ λιτανεία πέριξ τοῦ Ναοῦ, ἡ δεξίωσις εἰς τό ἡγουμενεῖον καί ἡ μεσημβρινή τράπεζα εἰς ἐστιατόριον τῆς πόλεως. Εἰς τήν τράπεζαν ταύτην ὠμίλησε ἡ καθηγήτρια κα Νάχιντα Χάλτεν διά τῆς κάτωθι προσφωνήσεως αὐτῆς ἀραβιστί (ἀναρτηθησομένης προσεχῶς).

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.

<http://youtu.be/I9wJbFDcEAA>

<http://youtu.be/cMyθMgrohmM>

